

Arrest

nr. 231 488 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 december 2015 om internationale bescherming. Op 16 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Oezbeek van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Taghai Khowja, gelegen in het district Sangcharak van de provincie Sar-e-Pul. U woonde steeds in uw dorp, bent ongeschoold en werkte op uw landbouwgronden alsook als kok op festiviteiten zoals bijvoorbeeld begrafenis. U bent gehuwd en heeft vier zonen en vier dochters.

In uw regio van herkomst waren de Arbaqi's actief die het opnamen tegen strijders van de taliban. Iedere inwoner van uw regio diende om beurt als Arbaqi aan te treden. Toen u aan de beurt was, diende u post te vatten op een controlepost ten westen van uw dorp, in Choqor-Sai. Twee of drie dagen nadat u begonnen was op de controlepost vielen leden van de taliban jullie aan. In het gevecht werd de broer van Qari Talha gedood, de hoofdcommandant van de taliban voor uw regio. Nadat uw dienst na een maand beëindigd werd, keerde u opnieuw huiswaarts. Nadien viel de taliban het huis van een van uw ex-collega's aan, waarna ze deze persoon doodden. Vier dagen na dat incident kreeg uzelf ook een telefoon waarin u werd medegedeeld dat u de volgende zou zijn. Twee dagen nadien, rond 11 uur in de avond, hoorde u het geluid van motorfietsen waardoor u onmiddellijk aan de taliban dacht. U verschool zich die nacht in uw boomgaard en kreeg de volgende morgen van uw moeder te horen dat ze naar u op zoek gegaan waren. Uit schrik gedood te worden besloot u uw regio te verlaten. U trok naar Mazari-Sharif maar na een week kreeg u er telefoon van Qari Talha die u ermee dreigde u overal te zoeken om u te kunnen doden. U zocht naar een smokkelaar omdat uw leven niet veilig was en u vertrok richting Iran. Twintig dagen na de ramadan van 1394 Afghaanse kalender (2015) vertrok u uit Afghanistan. Op 1 december 2015 vroeg u internationale bescherming aan in België

Uit angst voor uw vijanden, maar evenzeer uit schrik voor de taliban en Daesh, vluchtten ook uw echtgenote en kinderen weg uit Sangcharak, eerst naar het dorp Boinakara bij uw schoonzus en uiteindelijk naar Jowjan toen de taliban ook Boinakara veroverden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer, samen met die van uw echtgenote en kinderen. Daarnaast legt u een attest gericht aan het districtscentrum inzake uw problemen neer, een gezinsfoto van uw kinderen, een usb stick met video's die de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst moeten aantonen en de briefomslag waarmee uw Afghaanse documenten u werden opgestuurd. Ook legde u een brief naar van de heer N. M. (...) die schrijft dat u bekeerd bent tot het christendom alsook enkele medische attesten over medische controles waarbij onder meer een radioscan scherpe voorwerpen in uw hand aantoonde. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u enkele video's van uw vriend S. S. (...) na die moeten aantonen dat hij op het moment van uw persoonlijk onderhoud in Griekenland verblijft alsook foto's van uw overleden moeder en zus met een begeleidende brief van uw advocaat dat uw echtgenote en kinderen op het moment van het schrijven zich in het dorp Aqcha bevonden in het district Sheberghan, provincie Jowzjan, nadat ze eerst in de provincie Balkh hadden verbleven, meer bepaald in het dorp Dehdadi, district Mazar-i-Sharif.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw persoonlijk

onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 14 februari 2018, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit en scholingsgraad van u en uw gezinsleden. Deze vaststelling ondermijnt ten zeerste uw algemene geloofwaardigheid.

Vooreerst legt u ongeloofwaardige verklaringen af over de verblijfplaats en levensomstandigheden van uw gezinsleden tijdens en na uw vertrek uit Afghanistan. Hoewel u telefonisch contact onderhoudt met uw gezin, had u er op het moment van uw onderhoud op het CGVS geen idee van waar uw echtgenote en acht kinderen exact verblijven, nadat ze eveneens op de vlucht zouden zijn geslagen voor het geweld van Daesh en de Taliban in Sangcharak. U haalt aan dat ze een huis huren in Sheberghan, in de provincie Jowzjan, op een voor u onbekende plaats (CGVS, p. 4). Eerder zouden ze naar Balkh geweest zijn, maar vreemd genoeg weet u evenmin waar exact in Balkh ze zouden hebben verbleven (CGVS, p. 13). Vanzelfsprekend kan niet worden verstaan dat, conform de Afghaanse cultuur, een vader en echtgenoot niet zou weten waar zijn gezinsleden exact verblijven. Even onaannemelijk is dat u aanhaalt dat uw echtgenote alleen met uw kinderen zonder iemands hulp naar die voor u onbekende plek zou zijn getrokken waar ze hulp zou krijgen van organisaties die u evenmin bekend zijn. Dat ze wat financiële middelen zou ontvangen op een geheime wijze via uw schoonbroer wanneer hij er passeert op weg naar Mazar-i-Sharif, kan uw gebrekkige kennis over het welbevinden van uw gezinsleden niet vergoelijken. Dat u na uw onderhoud via uw advocaat laat weten dat uw echtgenote en kinderen zich op het moment van het schrijven in het dorp Aqcha bevonden, in het district Sheberghan, provincie Jowzjan, nadat ze eerst in de provincie Balkh hadden verbleven, in het dorp Dehdadi, district Mazar-i-Sharif, is een post factum verklaring die dan ook niet kan verklaren waarom u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dit niet zou hebben geweten.

Evenmin legt u geloofwaardige verklaringen af over de scholingsgraad van u en die van uw kinderen. Over uzelf haalt u meermaals aan dat u niet geschoold bent en niet kunt lezen (CGVS, p. 5, 6, 12). Over uw kinderen zegt u dat ze toen u nog in Afghanistan was ze naar een school in uw dorp, Taghai Khowja, gingen en nadien onderwijs genoten in Jowzjan, in een school die u vreemd genoeg onbekend is (CGVS, p. 5-6). Gevraagd of u mensen kent in de stad Mazar-i-Sharif, antwoordt u van niet. Wanneer deze beweringen in het licht gehouden worden van zowel uw Facebookaccount als dat van uw oudste zoon A. W. Z. (...), op Facebook geïdentificeerd als W. A. (...), mag worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw familiaal profiel en netwerk als uw vluchtrelaas op ernstige wijze aan. Zo blijkt uit uw Facebookpagina dat u gestudeerd heeft op de 'Habibia High School' maar bovenal dat u uw moedertaal vlot kunt hanteren, zowel op vlak van lezen als schrijven, gezien uw vele post en reacties op uw pagina. Op de Facebookpagina van uw zoon is dan weer duidelijk te zien dat hij niet enkel in de stad Mazar-i-Sharif woonachtig is, maar er ook aan de Balkh universiteit studeert en er over een uitgebreid netwerk beschikt. Ook blijkt uit zijn vestimentaire keuze, zijn uitgebouwd netwerk en zijn houding dat hij allerminst uit een armere landbouwersfamilie uit het rurale Afghanistan afkomstig is, in tegenstelling tot hoe u uw profiel schetst (CGVS, p. 3, 5). Dat het weldegelijk over uw zoon gaat, blijkt uit een geschreven reactie van u op een door hem geposte foto. Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met de bemerking dat het vreemd is dat een ongeletterde een account op Facebook bezit, haalt u aan dat u dit enkel gebruikt om naar video's te kijken en benadrukt u dat u er niets op schrijft en geen reacties bij anderen plaatst (CGVS, p. 12-13). Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen haalt u dat weer volledig ongeloofwaardig aan dat u zelf niets schreef, en daarbij weifelend verwijst naar een persoon uit het opvangcentrum, na lang aandringen genaamd M. (...). Het is vanzelfsprekend niet geloofwaardig dat een persoon uit het opvangcentrum het beheer van uw Facebookpagina op zich zou nemen en uw zoon 'misschien' schreef dat u naar de 'Habibia High School' ging (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u het CGVS zelfs na confrontatie geen duidelijk zicht wenst te geven op uw identiteit, op uw profiel en op uw netwerk, is dermate nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Naast uw ongeloofwaardig geacht profiel, verblijfplaatsen en levensomstandigheden van uw gezinsleden in Afghanistan dient er vervolgens op gewezen te worden dat ook uw vluchtmotieven, die u situeert in Sangcharak, provincie Sar-e-Pul, niet geloofwaardig worden bevonden.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vluchtrelaas volledig ondermijnd doordat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over uw persoonlijk conflict met Qari Talha, nadat zijn broer werd gedood in een conflict toen u als Arbaqi de controlepost in Choqor-Sai mee bewaakte, noch over uw daadwerkelijke deelname aan de strijd in de rangen van de Arbaqi's (CGVS, p. 7-8). Op de DVZ zei u louter te vrezen voor uw leven omwille van de oorlog tussen de autoriteiten en de Arbaqi's aan de ene kant en de taliban aan de andere kant. Indien u zou gebleven zijn in uw dorp zou u verplicht geworden zijn om met de Arbaqi's mee te vechten en u wou noch aan de ene noch aan de andere zijde vechten (vragenlijst, d.d. 01/02/2016, vraag 4,5). Deze verklaringen werden u nochtans voorgelezen in het Dari, een taal door u gekozen op het moment van uw verzoek om internationale bescherming (inschrijvingsfiche, d.d. 01/12/2015), door u goedkeurend ondertekend en u benadrukte bij de DVZ geen bijkomende verklaringen te willen afleggen (vragenlijst, vraag 7). Ook bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS wenste u betreffende uw persoonlijk relaas geen aanpassingen te doen. U meldde enkel een fout inzake uw leeftijd en de melding dat u weliswaar Dari verstaat maar Uzbeek bent van etnische achtergrond (CGVS, p. 2). De wel heel groteske discrepantie tussen wat u verklaarde bij de DVZ en wat u verklaart bij het CGVS laat toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke vluchtmotieven. Uw verklaring dat men bij de DVZ niet naar uw persoonlijke problemen had gevraagd, strookt vanzelfsprekend niet met de vraagstelling in de vragenlijst en is dan ook niet ernstig (CGVS, p. 8).

Gezien uw ongeletterdheid reeds eerder in vraag werd gesteld is het des te opmerkelijk dat u aangeeft de brief van uw zoon gericht aan het districtshuis niet te hebben gelezen en dus de inhoud ervan niet exact kunt vertellen (CGVS, p. 6-7). Uw desinteresse in de inhoud van het enige stuk dat u neerlegt dat betrekking heeft op uw persoonlijke vluchtmotieven blijkt ook uit het feit dat u de brief slechts eenmaal door iemand in het opvangcentrum zou hebben laten voorlezen en u zich opnieuw onterecht verstoepte achter uw ongeletterdheid dat u niet alles heeft kunnen onthouden. Eveneens opmerkelijk is dat u er geen idee van heeft met wie uw zoon van de provincie Jowzjan naar uw dorp Taghai Khowja trok om de ouderen om bevestiging te vragen (CGVS, p. 6). Nochtans mag het risico dat hij liep om zich opnieuw in het dorp te begeven niet worden onderschat. U, zijn vader, had er namelijk een persoonlijk conflict met de hoofdcommandant van de taliban voor de hele regio, waarvoor ook uw echtgenote en kinderen er op de vlucht waren moeten slaan. Ook hadden de taliban en Daesh na uw vertrek de regio overgenomen van de overheid (CGVS, p. 4-5, 7). De vaststelling dat u zich niet heeft geïnformeerd in de wijze hoe uw zoon terug naar het dorp ging, enkel en alleen om u een plezier te doen om een brief te gaan laten bevestigen, en u die brief dan ook nog eens zeer laconiek heeft behandeld, doet heel wat vragen rijzen. Tot slot is het vreemd dat u nadien bij uw zoon ook niet meer heeft geïnformeerd of hij nog iets had vernomen van uw persoonlijke problemen in Taghai Khowja, nadat hij er was langs geweest (CGVS, p. 16). Uw passieve houding relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verblijf in de controlepost van Choqor-Sai allerm minst geloofwaardig overkomt, gezien uw uiterst vage bewoordingen erover. Wanneer u uitgenodigd wordt te vertellen over uw verblijf daar komt u niet verder dan dat u er sliep en de regio diende te bewaken (CGVS, p. 14). Nogmaals aangespoord bevestigt u dat u er niets deed en u gewoon een maand wachtte tot de anderen kwamen. Wanneer u dan wordt gevraagd om het ene gevecht te beschrijven dat u er zou hebben meegemaakt, en dat een immense weerslag had op uw persoonlijk leven gezien uw problemen nadien, slaagt u er evenmin in hierover uitgebreid te vertellen. Gevraagd naar uw belevenis van het gevecht, aangezien dit voor een modale landbouwer die niet opgeleid is om te vechten toch wel een diepe indruk moet hebben nagelaten, haalt u enkel aan dat het gevecht startte om middernacht en het tot 5 uur in de ochtend duurde en u in die tijdspanne met een Kalasjnikov en een raketlanceerder voor eigen leven schoot. U benadrukt dat u niets anders te melden hebt over het gevecht behalve dat u op het eind volledig bedekt was met stof (CGVS, p. 14-15). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende en gewelddadige gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Eveneens over de huiszoeking van de taliban in uw huis enkele dagen later slaagt u er niet in gedetailleerde verklaringen af te leggen. Gevraagd te beschrijven hoe de taliban uw huis doorzochten, in aanwezigheid van uw moeder, komt u niet verder dan dat ze binnen kwamen, overal zochten en merkten dat u er niet was (CGVS, p. 15). Al lachend voegt u toe dat ze zelfs het bedlinnen weg deden. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen een weinig doorleefd karakter, waardoor vanzelfsprekend de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen als zou u de taliban vrezen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden aldus niet aannemelijk bevonden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. De taskara van u, van uw echtgenote en kinderen samen met de gezinsfoto zeggen enkel iets over jullie identiteit en niet over uw problemen waardoor deze documenten in geen geval afbreuk zouden kunnen doen aan de motieven van de negatieve beslissing. De brief van uw zoon gericht aan het districtshuis en ondertekend door de ouders werd eerder reeds aangehaald betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven en werd bovendien ook duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw verzoek om internationale bescherming. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Aan de hand van de foto's slaagt u er niet in aan te tonen dat ze daadwerkelijk uw overleden zus en moeder afbeelden. Hoe dan ook zeggen deze stukken niets over de doodsoorzaak, noch iets over uw persoonlijke vluchtmotieven. De video's op de usb-stick moeten dan weer enkel de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst aantonen (CGVS, p. 5). U staat echter nergens afgebeeld op deze video's daar u niet aanwezig was in uw regio toen deze werden aangemaakt. Deze video's zeggen dan ook niets over uw persoonlijke vluchtmotieven. Dat uw vriend S. S. (...) in Griekenland verbleef of zou verblijven, zoals uw advocaat in zijn schrijven opmerkt, doet niets af van de opmerking dat hij volgens zijn Facebook uit Kaboel afkomstig is. Doch werd dit gegeven niet meegenomen in de negatieve beoordeling van uw verzoek. De brief van de heer N. M. (...) inzake uw bekering legt u zelf naast zich neer tijdens uw onderhoud aangezien u duidelijk benadrukt niet bekeerd te zijn (CGVS, p. 7). De medische attesten die moeten aantonen dat u enkele scherpe voorwerpen in uw hand had, zeggen dan weer niets over de wijze hoe deze voorwerpen in uw hand terecht kwamen en wanneer deze voorwerpen zich in uw hand drongen. De briefomslag toont dan weer aan dat uw documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd, meer bepaald uit Mazar-i-Sharif zonder dat dit iets zegt over uw vluchtmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Mazar e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. In de EASO Guidance Note wordt Mazar-e Sharif bestempeld als stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Mazar-e Sharif niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Mazar-e Sharif aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de

Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van ongeschoolde landbouwer (CGVS, p. 3,5) en u geen zicht wenste te geven over de verblijfs- en leefomstandigheden van uw gezinsleden voor én na uw vertrek uit Afghanistan. U liet het CGVS aldus niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Uit uw aanhoudende pogingen om uw beroepservaring, uw scholingsgraad en uw familiaal en financieel netwerk te verbergen moet begrepen worden dat u tracht om het bestaan van een reëel vestigingsalternatief in uw hoofde te verhullen.

Verschillende elementen die door het CGVS werden vastgesteld leiden er echter toe dat er van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de stad Mazar-e Sharif vestigt.

Zoals eerder opgemerkt is het overduidelijk dat uw oudste zoon A. W. Z. (...) zich momenteel in de stad Mazar-e Sharif bevindt. Hij geeft op zijn Facebookpagina aan dat hij er studeert aan de universiteit van Balkh, dat hij er momenteel woont én dat hij er van afkomstig is. Ook u steekt op uw Facebookpagina niet weg dat u fier bent op uw oudste zoon. Daarenboven blijkt uit zijn veelvuldig gepubliceerde foto's dat hij er een heel uitgebreid netwerk heeft en dat dit netwerk reeds van kleins af aan werd opgebouwd. Daarnaast werden uw Afghaanse documenten, zoals blijkt uit de briefomslag, u door uw zoon ook verstuurd vanuit Mazar-e Sharif. Gezien u niet enkel over deze zoon, maar u ook over uw andere gezinsleden ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende hun actuele verblijfplaats en leefomstandigheden laat u het CGVS toe te concluderen dat uw gehele familie zich wellicht momenteel in deze stad bevindt.

Bovenstaande vaststelling, in combinatie met uw ongeloofwaardige verklaringen over uw eigen vaardigheden en opleiding, laten het CGVS dan ook toe te besluiten dat ook u een band moet hebben met Mazar-e Sharif en dat u zeker over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om er samen met uw gezin een bestaan uit te bouwen, indien u dit in het verleden al niet zou hebben gedaan.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker een beknopte theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en van de vier voorwaarden van het begrip 'vluchteling' in artikel 1 van het Verdrag van Genève. Vervolgens past hij deze voorwaarden als volgt toe op zijn eigen situatie:

"1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar het verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 1 december 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet met bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.³

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker met aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft en evenmin heeft hij volgens de verwerende partij aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat ernaar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "(...)"

De woorden gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een Vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een -toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:
"(...)"

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er in casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en scholingsgraad van hemzelf en van zijn gezinsleden. Deze vaststelling zou volgens het CGVS ten zeerste diens algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

Vooreerst stelt de verwerende partij dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de verblijfplaats en levensomstandigheden van zijn gezinsleden tijdens en na zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen die hij reeds afgelegde op het CGVS en stelt dat hoewel hij telefonisch contact onderhield met zijn gezin had hij er op het moment van zijn onderhoud op het CGVS geen idee waar zijn echtgenote en acht kinderen exact verbleven. Verzoeker haalde reeds aan bij het CGVS dat ze een huis huren in Sheberghan, in de provincie Jowjan, op een voor verzoeker onbekende plaats. Eerder zouden ze naar Balkh geweest zijn, maar hij wist toen evenmin waar ze exact verbleven. Het feit dat verzoeker, die zelf in België verblijft, niet de exacte locatie kan omschrijven, kan verzoeker onmogelijk worden tegengeworpen. Verzoeker heeft immers meegewerkt en heeft via zijn vorige raadsman na het persoonlijk onderhoud op het CGVS laten weten dat zijn echtgenote en kinderen zich op het moment van het schrijven in het dorp Aqcha bevonden, in het district Sheberghan, provincie Jowzjan, nadat ze eerst in de provincie Balkh hadden verbleven, in het dorp Dehdadi, district Mazar-i-sharif. Ten onrechte wordt deze informatie niet ernstig genomen en stelt men dat dit een post factum verklaring is die niet kan verklaren waarom verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dit niet zou hebben geweten.

Voorts stelt de verwerende partij dat verzoeker geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de scholingsgraad van hem en die van zijn kinderen. Verzoeker herhaalt dat hij niet geschoold is en niet kan lezen.

De verwerende partij stelt dat in het licht van zowel verzoekers Facebookaccount als die van zijn oudste zoon A. W. Z. (...) kan worden gesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties zou hebben geprobeerd te misleiden. Geconfronteerd op het CGVS dat het vreemd is dat een ongeletterde een account op Facebook bezit, haalde verzoeker aan dat hij dit enkel gebruikt om naar video's te kijken en benadrukte hij dat hij er niets op schrijft en geen reacties bij anderen plaatst. Verzoeker verklaarde ook dat hijzelf niets schreef, maar verwees naar een persoon uit het opvangcentrum, genaamd M. (...). Het feit dat verzoeker een Facebookaccount bezit, impliceert niet dat hij geletterd is. Het is niet uitgesloten dat hij inderdaad wordt geholpen door iemand die wel kan lezen en schrijven.

Over zijn zoon, wiens Facebookaccount werd gevonden, stelt verzoeker dat men hieromtrent niets heeft gevraagd, want anders zou hij wel verklaard hebben dat zijn zoon in het dorp Dehdadi wonen en dat zijn zoon inderdaad gestudeerd heeft aan de Balkh Universiteit. Het was allicht aangewezen om verzoeker nogmaals uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, aangezien er blijkbaar misverstand heeft plaatsgevonden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing aangevoerd dat verzoekers vluchtmotieven, die verzoeker situeert in Sangcharak, in de provincie Sar-e-Pul, niet geloofwaardig bevonden. Zo wordt door de verwerende partij de geloofwaardigheid van zijn persoonlijk vluchtrelaas volledig ondermijnd doordat verzoeker bij de DVZ met geen woord heeft gerept over zijn persoonlijk conflict met Qari Talha nadat zijn broer werd gedood in een conflict toen verzoeker als Arbaqi de controlepost in Choqor-Sai mee bewaakte. Verzoeker stelt dat men hem op de DVZ heeft meegedeeld zijn relaas kort samen te vatten en dat hij op het CGVS alle details zou kunnen verklaren.

Tot slot merkt de verwerende partij dat verzoekers verblijf in de controlepost van Choqor-Sai allerminst geloofwaardig overkomt, gezien zijn uiterst vage bewoordingen'.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan kunnen we opmaken dat de tewerkstelling van verzoeker, met name zijn werk als Arbaki, een belangrijk materieel element is:
"(...)"⁴

Het is voor verzoeker een raadsel of nu de verwerende partij geloof hecht aan zijn tewerkstelling, nu de bestreden beslissing enkel stelt dat verzoekers verblijf in de controlepost van Choqor-Sai allerminst geloofwaardig is.

Voorts dient te worden gesteld dat verzoeker niet uitgebreid is bevraagd over zijn tewerkstelling. Het onderzoek van de verwerende partij omtrent het profiel van verzoeker als Arbaki diende uitgebreid te zijn en de verwerende partij diende dit afdoende te motiveren, hetgeen niet is gebeurd.

3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

*'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o. w. v. ras of van bepaalde sociale groep.'*⁵

*Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.'*⁶

4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen."

In een tweede middelonderdeel laat verzoeker het volgende gelden over de subsidiaire bescherming:

"Ondanks de voldoende onbetwiste en objectieve elementen in de asielaanvraag van verzoeker om tot de erkenning van haar vluchtelingenstatuut over te gaan, is het duidelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu is het CGVS van oordeel dat verzoeker aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Mazar-e- Sharif te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker is niet concreet bevraagd geweest of hij zich daadwerkelijk in Mazar-e-Sharif kan vestigen. Hieromtrent zijn overigens geen motieven opgenomen in de bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert ter zake enkel en alleen op grond van de informatie die zij heeft gevonden op Facebookpagina van zijn zoon zonder dat verzoeker daaromtrent zich heeft kunnen verdedigen. Zo stelt de verwerende partij bijvoorbeeld dat uit Veelvuldig gepubliceerde foto's blijkt dat zijn zoon er een heel uitgebreid netwerk heeft en dat dit netwerk reeds van kleins af aan werd opgebouwd. Dit zijn vermoedens en niet gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel diende de verwerende partij verzoeker uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Het is overigens vreemd (en dus tegenstrijdig) dat de verwerende partij enerzijds stelt dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt en dat hij ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn identiteit, maar anderzijds komt zij tot de conclusie dat er een intern vluchteralternatief beschikbaar zou zijn.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018⁷ wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchteralternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de

laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonze­kerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluch­tal­ternatief biedt. Dezelfde redenering kan opgaan voor Mazar-e-sharif, aangezien de veiligheid in Afghanistan verergerd is.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:

"(...)"⁸

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 25.02.2019:

"(...)"⁹

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Zeer recent heeft de Afg­haanse minister van Migratie aan Nederland gevraagd te stoppen met het uitzetten van uitgeprocedeerde asielzoekers naar Afghanistan:

"(...)" (NOS, 24 maart 2019, <https://nos.nl/nieuwsuur/artikel/2277311-afghaanse-migratieminister-vraagt-nederland-uitzettingen-te-stoppen-land-niet-veilig.html>)

Om­wil­le van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzekere bestaan in het land."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Evenmin licht hij toe op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht.

2.3.2.2. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, doch verduidelijkt hij niet welk koninklijk besluit van 11 maart 2003 hij geschonden acht. Evenmin kan dit uit de uiteenzetting van het middel worden afgeleid. Zo het hier om een materiële vergissing gaat en verzoeker de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoogde aan te voeren, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt ten slotte opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn verklaringen dat hij de taliban zou vrezen niet kunnen overtuigen, nu (i) hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en over de scholingsgraad van zichzelf en zijn gezinsleden, (ii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met geen woord heeft gerept over zijn persoonlijk conflict met Qari Talha, noch over zijn daadwerkelijke deelname aan de strijd in de rangen van de Arbaki's, (iii) zijn passieve houding op ernstige wijze de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging relateert en verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt, (iv) zijn verblijf in de controlepost van Choqor-Sai allerminst geloofwaardig overkomt, gezien zijn uiterst vage bewoordingen erover en (v) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om deze bevindingen in positieve zin te wijzigen, en omdat (B) hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij post vatte aan een controlepost van de Arbaki toen de Arbaki werden aangevallen door leden van de taliban en dat de broer van de hoofdcommandant van de taliban voor zijn regio bij deze gevechten werd gedood. Nadien zou de taliban het huis van een ex-collega van verzoeker aangevallen hebben en de betrokken ex-collega gedood hebben. Vier dagen later zou verzoeker telefoon gekregen hebben met de mededeling dat hij de volgende zou zijn. Drie dagen later hoorde verzoeker van zijn moeder dat de taliban naar hem op zoek waren. Verzoeker zou daarop zijn regio verlaten hebben en naar Mazar-i-Sharif getrokken zijn, waar hij na een week telefoon kreeg van de hoofdcommandant van de taliban voor zijn regio die ermee dreigde hem overal te zoeken om hem te doden. Verzoeker zou vervolgens het land hebben verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas slechts een brief van zijn zoon voorlegt die gericht is aan het districtshuis en die ondertekend is door de dorpsouderen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 19, map met 'documenten', nr. 11). Aangezien dit document is opgesteld op vraag van verzoekers zoon, kan niet anders dan te worden vastgesteld dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien geeft verzoeker aan deze brief niet te hebben gelezen en slechts een keer aan iemand in het opvangcentrum te hebben voorgelegd om te lezen, doch het meeste vergeten te zijn, zodat hij de inhoud ervan niet exact kan vertellen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag, p. 6-7). Dat verzoeker van de inhoud van een document dat hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn vluchtrelaas te staven dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun vluchtrelaas. Bijgevolg mag van verzoekers om internationale bescherming verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overlegde stavingstukken. Verzoekers ongeletterdheid biedt hiertoe geen verschoning. Uit zijn Facebookpagina blijkt immers dat verzoeker gestudeerd heeft op de '*Habibia High School*' en dat hij zijn moedertaal vlot kan hanteren, zowel op vlak van lezen als schrijven, gezien zijn vele posts en reacties op zijn pagina. De loutere bewering dat verzoeker zelf hierop niets schreef, doch wel een persoon uit het opvangcentrum, acht ook de Raad volstrekt niet aannemelijk. Wat eveneens opmerkelijk is, is dat verzoeker er geen idee van blijkt te hebben met wie zijn zoon van de provincie Jowzjan naar zijn dorp Taghai Khowja is gegaan om de ouderen om bevestiging te vragen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag, p. 6). Nochtans liep verzoekers zoon daarbij een groot risico, zo verzoeker daar daadwerkelijk een persoonlijk conflict had met de hoofdcommandant van de taliban voor die regio en ook zijn echtgenote en kinderen omwille van dit conflict op de vlucht zijn moeten slaan. De vaststelling dat verzoeker niet informeerde hoe zijn zoon terug naar het dorp ging, enkel en alleen om hem een plezier te doen om een brief te gaan laten bevestigen, en dat hij bovendien nauwelijks kennis heeft genomen van de inhoud van die brief, relativeert de bewijswaarde ervan sterk.

Wat betreft de overige documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft voorgelegd (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"De taskara van u, van uw echtgenote en kinderen samen met de gezinsfoto zeggen enkel iets over jullie identiteit en niet over uw problemen waardoor deze documenten in geen geval afbreuk zouden kunnen doen aan de motieven van de negatieve beslissing. (...) Aan de hand van de foto's slaagt u er niet in aan te tonen dat ze daadwerkelijk uw overleden zus en moeder afbeelden. Hoe dan ook zeggen

deze stukken niets over de doodsoorzaak, noch iets over uw persoonlijke vluchtmotieven. De video's op de usb-stick moeten dan weer enkel de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst aantonen (CGVS, p. 5). U staat echter nergens afgebeeld op deze video's daar u niet aanwezig was in uw regio toen deze werden aangemaakt. Deze video's zeggen dan ook niets over uw persoonlijke vluchtmotieven. Dat uw vriend S. S. (...) in Griekenland verbleef of zou verblijven, zoals uw advocaat in zijn schrijven opmerkt, doet niets af van de opmerking dat hij volgens zijn Facebook uit Kaboel afkomstig is. Doch werd dit gegeven niet meegenomen in de negatieve beoordeling van uw verzoek. De brief van de heer N. M. (...) inzake uw bekering legt u zelf naast zich neer tijdens uw onderhoud aangezien u duidelijk benadrukt niet bekeerd te zijn (CGVS, p. 7). De medische attesten die moeten aantonen dat u enkele scherpe voorwerpen in uw hand had, zeggen dan weer niets over de wijze hoe deze voorwerpen in uw hand terecht kwamen en wanneer deze voorwerpen zich in uw hand drongen. De briefomslag toont dan weer aan dat uw documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd, meer bepaald uit Mazar-i-Sharif zonder dat dit iets zegt over uw vluchtmotieven.

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten slotte dient nog te worden gewezen op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 20, map met 'Landeninformatie', nr. 4, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017).

Gelet op wat hierboven is uiteengezet, kunnen de voormelde stukken op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, wijst de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – er vooreerst op dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt door de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde over de verblijfplaats en levensomstandigheden van zijn gezinsleden tijdens en na zijn vertrek uit Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Hoewel u telefonisch contact onderhoudt met uw gezin, had u er op het moment van uw onderhoud op het CGVS geen idee van waar uw echtgenote en acht kinderen exact verblijven, nadat ze eveneens op de vlucht zouden zijn geslagen voor het geweld van Daesh en de taliban in Sangcharak. U haalt aan dat ze een huis huren in Sheberghan, in de provincie Jowjan, op een voor u onbekende plaats (CGVS, p. 4). Eerder zouden ze naar Balkh geweest zijn, maar vreemd genoeg weet u evenmin waar exact in Balkh ze zouden hebben verbleven (CGVS, p. 13). Vanzelfsprekend kan niet worden verstaan dat, conform de Afghaanse cultuur, een vader en echtgenoot niet zou weten waar zijn gezinsleden exact verblijven. Even onaannemelijk is dat u aanhaalt dat uw echtgenote alleen met uw kinderen zonder iemands hulp naar die voor u onbekende plek zou zijn getrokken waar ze hulp zou krijgen van organisaties die u evenmin bekend zijn. Dat ze wat financiële middelen zou ontvangen op een geheime wijze via uw schoonbroer wanneer hij er passeert op weg naar Mazar-i-Sharif, kan uw gebrekkige kennis over het welbevinden van uw gezinsleden niet vergoelijken. Dat u na uw onderhoud via uw advocaat laat weten dat uw echtgenote en kinderen zich op het moment van het schrijven in het dorp Aqcha bevonden, in het district Sheberghan, provincie Jowzjan, nadat ze eerst in de provincie Balkh hadden verbleven, in het dorp Dehdadi, district Mazar-i-Sharif, is een post factum verklaring die dan ook niet kan verklaren waarom u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dit niet zou hebben geweten."

Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en deze verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, kan hem wel degelijk worden tegengeworpen dat hij niet de exacte locatie van zijn familieleden kan omschrijven. Hij had onderhield immers nog telefonisch contact met zijn gezin. Dat verzoeker pas achteraf, na het persoonlijk onderhoud op het CGVS, via zijn advocaat te kennen gaf waar zijn familieleden verblijven, doet geen afbreuk aan zijn gebrekkige medewerking tijdens het gehoor op het CGVS, die zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Dat verzoeker niet volledig meewerkte tijdens de administratieve procedure blijkt eens te meer uit zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn

scholingsgraad en die van zijn kinderen, zoals blijkt uit de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Over uzelf haalt u meermaals aan dat u niet geschoold bent en niet kunt lezen (CGVS, p. 5, 6, 12). Over uw kinderen zegt u dat ze toen u nog in Afghanistan was ze naar een school in uw dorp, Taghai Khowja, gingen en nadien onderwijs genoten in Jowzjan, in een school die u vreemd genoeg onbekend is (CGVS, p. 5-6). Gevraagd of u mensen kent in de stad Mazar-i-Sharif, antwoordt u van niet. Wanneer deze beweringen in het licht gehouden worden van zowel uw Facebookaccount als dat van uw oudste zoon A. W. Z. (...), op Facebook geïdentificeerd als W. A. (...), mag worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw familiaal profiel en netwerk als uw vluchtrelaas op ernstige wijze aan. Zo blijkt uit uw Facebookpagina dat u gestudeerd heeft op de 'Habibia High School' maar bovenal dat u uw moedertaal vlot kunt hanteren, zowel op vlak van lezen als schrijven, gezien uw vele post en reacties op uw pagina. Op de Facebookpagina van uw zoon is dan weer duidelijk te zien dat hij niet enkel in de stad Mazar-i-Sharif woonachtig is, maar er ook aan de Balkh universiteit studeert en er over een uitgebreid netwerk beschikt. Ook blijkt uit zijn vestimentaire keuze, zijn uitgebouwd netwerk en zijn houding dat hij allerminst uit een armere landbouwersfamilie uit het rurale Afghanistan afkomstig is, in tegenstelling tot hoe u uw profiel schetst (CGVS, p. 3, 5). Dat het weldegelijk over uw zoon gaat, blijkt uit een geschreven reactie van u op een door hem geposte foto. Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met de bemerking dat het vreemd is dat een ongeletterde een account op Facebook bezit, haalt u aan dat u dit enkel gebruikt om naar video's te kijken en benadrukt u dat u er niets op schrijft en geen reacties bij anderen plaatst (CGVS, p. 12-13). Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen haalt u dat weer volledig ongeloofwaardig aan dat u zelf niets schreef, en daarbij weifelend verwijst naar een persoon uit het opvangcentrum, na lang aandringen genaamd M. (...). Het is vanzelfsprekend niet geloofwaardig dat een persoon uit het opvangcentrum het beheer van uw Facebookpagina op zich zou nemen en uw zoon 'misschien' schreef dat u naar de 'Habibia High School' ging (CGVS, p. 12)."

Door in het eerste onderdeel van het enig middel louter te herhalen dat hij ongeschoold is en niet kan lezen en dat iemand uit het opvangcentrum op zijn Facebookaccount schreef, terwijl hij daarop alleen maar naar video's keek, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het louter herhalen van de afgelegde verklaringen is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel suggereert dat hij verklaard zou hebben dat zijn zoon in het dorp Dehdadi woont en inderdaad gestudeerd heeft aan de Balkh Universiteit als men hem hiernaar gevraagd had, wijst de Raad erop dat aan verzoeker op het CGVS wel degelijk de vraag gesteld is geweest naar welke school zijn kinderen gingen en dat verzoeker deze vraag beantwoordde met de "School Afghan for school" in Jowjan. Verzoeker lijkt voor te houden dat er tijdens het persoonlijk onderhoud een misverstand heeft plaatsgevonden en dat een nieuw persoonlijk onderhoud aangewezen was, doch uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat de aan hem gestelde vragen over de scholing van zijn kinderen niet voor interpretatie vatbaar zijn en dat uit zijn antwoorden niet blijkt dat hij deze foutief begrepen had (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag, p. 5-6).

De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat hij bij de DVZ met geen woord heeft gerept over zijn persoonlijk conflict met Qari Talha, de hoofdcommandant van de taliban voor zijn regio, noch over zijn deelname aan de strijd in de rangen van de Arbaqi's. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Op de DVZ zei u louter te vrezen voor uw leven omwille van de oorlog tussen de autoriteiten en de Arbaqi's aan de ene kant en de taliban aan de andere kant. Indien u zou gebleven zijn in uw dorp zou u verplicht geworden zijn om met de Arbaqi's mee te vechten en u wou noch aan de ene noch aan de andere zijde vechten (vragenlijst, d.d. 01/02/2016, vraag 4,5). Deze verklaringen werden u nochtans voorgelezen in het Dari, een taal door u gekozen op het moment van uw verzoek om internationale bescherming (inschrijvingsfiche, d.d. 01/12/2015), door u goedkeurend ondertekend en u benadrukte bij de DVZ geen bijkomende verklaringen te willen afleggen (vragenlijst, vraag 7). Ook bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS wenste u betreffende uw persoonlijk relaas geen aanpassingen te doen. U meldde enkel een fout inzake uw leeftijd en de melding dat u weliswaar Dari verstaat maar Uzbeek bent van etnische achtergrond (CGVS, p. 2). De wel heel groteske discrepantie tussen wat u verklaarde bij de DVZ en wat u verklaart bij het CGVS laat toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke vluchtredenen. Uw verklaring dat men bij de DVZ niet naar uw persoonlijke problemen had

gevraagd, strookt vanzelfsprekend niet met de vraagstelling in de vragenlijst en is dan ook niet ernstig (CGVS, p. 8)."

In het eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat men hem bij de DVZ had meegedeeld zijn relaas kort samen te vatten en dat hij op het CGVS alle details zou kunnen verklaren. Zijn betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij *"nauwkeurig, maar in het kort"* weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij *"in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft"* (adm. doss., stuk 21, vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van zijn problemen met de hoofdcommandant van de taliban voor zijn regio en van zijn deelname aan de strijd in de rangen van de Arbaki's, nu deze aan de basis zouden liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen. De Raad wijst er tevens op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielsrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande hem op het einde nog de vraag gesteld werd of hij iets wilde toevoegen, een vraag die hij ontkennend beantwoordde. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ de kern van zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Daarnaast doen ook de desinteresse die verzoeker tentoonspreidde over de inhoud van het enige stuk dat hij ter staving van zijn vluchtsrelaas neerlegde, met name de brief van zijn zoon die gericht is aan het districtshuis en die ondertekend is door de dorpsouderen, en over de wijze waarop zijn zoon naar het dorp terugkeerde waarin zijn problemen zich zouden hebben afgespeeld en waaruit hij en zijn gezin omwille van deze problemen zouden zijn weggevlucht, louter om voor hem deze brief te gaan laten bevestigen door de dorpsouderen, afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsproblemen. Dat verzoeker nadat zijn zoon speciaal voor deze brief naar zijn geboortedorp is teruggekeerd ook niet meer geïnformeerd had naar het verdere verloop van zijn persoonlijke problemen aldaar (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag, p. 16), kan enkel maar de voorgaande vaststellingen versterken.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal in de betreden beslissing nog op goede gronden op dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over zijn verblijf in de controlepost van Choqor-Sai. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

"Wanneer u uitgenodigd wordt te vertellen over uw verblijf daar komt u niet verder dan dat u er sliep en de regio diende te bewaken (CGVS, p. 14). Nogmaals aangespoord bevestigt u dat u er niets deed en u gewoon een maand wachtte tot de anderen kwamen. Wanneer u dan wordt gevraagd om het ene gevecht te beschrijven dat u er zou hebben meegemaakt, en dat een immense weerslag had op uw persoonlijk leven gezien uw problemen nadien, slaagt u er evenmin in hierover uitgebreid te vertellen. Gevraagd naar uw belevenis van het gevecht, aangezien dit voor een modale landbouwer die niet opgeleid is om te vechten toch wel een diepe indruk moet hebben nagelaten, haalt u enkel aan dat het gevecht startte om middernacht en het tot 5 uur in de ochtend duurde en u in die tijdspanne met een Kalasjnikov en een raketlanceerder voor eigen leven schoot. U benadrukt dat u niets anders te melden hebt over het gevecht behalve dat u op het eind volledig bedekt was met stof (CGVS, p. 14-15). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende en gewelddadige gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Eveneens over de huiszoeking van de taliban in uw huis enkele dagen later slaagt u er niet in gedetailleerde verklaringen af te leggen. Gevraagd te beschrijven hoe de taliban uw huis doorzochten, in aanwezigheid van uw moeder, komt u niet verder dan dat ze binnen kwamen, overal zochten en merkten dat u er niet was (CGVS, p. 15). Al lachend voegt u toe dat ze zelfs het bedlinnen weg deden."

Verzoeker betoogt in het eerste middelonderdeel dat hij niet uitgebreid is bevraagd geweest over zijn tewerkstelling. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker uitgenodigd werd om te vertellen over zijn verblijf als arbaki in de controlepost die door talibanleden zou zijn aangevallen, evenals over deze

aanval zelf. Verzoeker had dan ook ruimschoots de mogelijkheid om zijn tewerkstelling als arbaki, evenals zijn aanwezigheid tijdens een gevecht met talibanleden tijdens deze tewerkstelling aannemelijk te maken. Door zijn uiterst vage en summiere verklaringen hierover, is hij daarin evenwel niet geslaagd. Verzoeker verwijst in dit opzicht dan ook niet dienstig naar algemene informatie van UNHCR over enkele specifieke risicoprofielen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Mazar-e Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de stad Mazar-e Sharif.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. In de EASO Guidance Note wordt Mazar-e Sharif bestempeld als stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Mazar-e Sharif niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Mazar-e Sharif aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.”

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Mazar-e Sharif gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoekers betoog in het tweede onderdeel van het enig middel dat UNHCR besluit dat Kaboel geen intern vluchtalternatief biedt en dat deze redenering kan opgaan voor Mazar-e Sharif, nu de veiligheidssituatie in Afghanistan verergerd is, vindt geen steun in de informatie die hij zelf aanhaalt, noch in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd. Verzoeker verwijst verder in dit tweede middelonderdeel naar een nieuwsbericht van 24 maart 2019 dat melding maakt van het verzoek van de Afghaanse minister van Migratie aan Nederland om voorlopig geen uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan. Dit bericht bevat echter geen informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif en is derhalve niet relevant voor de beoordeling van het reële risico dat verzoeker loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de mate van willekeurig geweld in de stad Mazar-e Sharif niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die ernaar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

De Raad is voorts, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de stad Mazar-e Sharif vestigt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van ongeschoolde landbouwer (CGVS, p. 3,5) en u geen zicht wenste te geven over de verblijfs- en leefomstandigheden van uw gezinsleden voor én na uw vertrek uit Afghanistan. U liet het CGVS aldus niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Uit uw aanhoudende pogingen om uw beroepservaring, uw scholingsgraad en uw familiaal en financieel netwerk te verbergen moet begrepen worden dat u tracht om het bestaan van een reëel vestigingsalternatief in uw hoofde te verhullen.

Verskillende elementen die door het CGVS werden vastgesteld leiden er echter toe dat er van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de stad Mazar-e Sharif vestigt.

Zoals eerder opgemerkt is het overduidelijk dat uw oudste zoon A. W. Z. (...) zich momenteel in de stad Mazar-e Sharif bevindt. Hij geeft op zijn Facebookpagina aan dat hij er studeert aan de universiteit van Balkh, dat hij er momenteel woont én dat hij er van afkomstig is. Ook u steekt op uw Facebookpagina niet weg dat u fier bent op uw oudste zoon. Daarenboven blijkt uit zijn veelvuldig gepubliceerde foto's dat hij er een heel uitgebreid netwerk heeft en dat dit netwerk reeds van kleins af aan werd opgebouwd. Daarnaast werden uw Afghaanse documenten, zoals blijkt uit de briefomslag, u door uw zoon ook verstuurd vanuit Mazar-e Sharif. Gezien u niet enkel over deze zoon, maar u ook over uw andere gezinsleden ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende hun actuele verblijfplaats en leefomstandigheden laat u het CGVS toe te concluderen dat uw gehele familie zich wellicht momenteel in deze stad bevindt.

Bovenstaande vaststelling, in combinatie met uw ongeloofwaardige verklaringen over uw eigen vaardigheden en opleiding, laten het CGVS dan ook toe te besluiten dat ook u een band moet hebben met Mazar-e Sharif en dat u zeker over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om er samen met uw gezin een bestaan uit te bouwen, indien u dit in het verleden al niet zou hebben gedaan.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Door in het tweede onderdeel van het enig middel te hekelen dat hij niet concreet bevraagd is geweest of hij zich daadwerkelijk in Mazar-e Sharif kan vestigen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker in dit middelonderdeel nog voorhoudt, zijn de voorgaande vaststellingen niet "enkel en alleen" gebaseerd op informatie van de Facebookpagina van zijn zoon, doch tevens op een van de stukken die hij zelf heeft bijgebracht, met name de briefomslag waarin zijn zoon de documenten naar hem verstuurde. Ten slotte ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom het vreemd en tegenstrijdig zou zijn dat de commissaris-generaal enerzijds stelt dat verzoeker niet zou

hebben meegewerkt en dat hij ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn identiteit, maar anderzijds tot de conclusie komt dat er een intern vluchtalternatief beschikbaar zou zijn. De vaststelling dat verzoeker niet heeft meegewerkt is immers gebaseerd op informatie waaruit blijkt dat zijn verklaringen over zijn profiel en de verblijfplaatsen van zijn gezinsleden niet geloofwaardig zijn.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden en de aanwezigheid van familie in Mazar-e Sharif, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in deze stad vestigt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN